

ΤΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΤΟΜΗΣ ΤΟΥ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΑΓΓΕΛΙΔΗ

Στίς 22 Νοεμβρίου 2009 ή Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος τέλεσε τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ ἀείμνηστου Ἡγουμένου τῆς Μονῆς Τροοδιτίσσης Ἐπιφανίου Ἀγγελίδη (1850-1915), τὴν ὁποία ἀνήγειρε τό Κοινοτικό Συμβούλιο τῆς γενέτειράς του, τῆς κοινότητος Ἀγίου Ἀμβροσίου (Λεμεσοῦ). Κατὰ τὴν τελετὴ ὁ Μακαριώτατος εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Μέ αἰσθήματα βαθιᾶς συγκίνησης ἀνταποκριθῆκαμε στήν εὐγενῆ πρόσκληση τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου Ἀγίου Ἀμβροσίου Λεμεσοῦ καί ἦλθαμε σήμερα ἐδῶ, γιά νά προστοῦμε τοῦ μνημοσύνου καί νά τελέσουμε τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ ἐκ τῆς κοινότητος αὐτῆς ἀειμνήστου Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τροοδιτίσσης Ἐπιφανίου Ἀγγελίδη, μέ τὴν εὐκαιρίαν καί τῆς συμπλήρωσης ἑκατὸ χρόνων ἀπὸ τὴν ἱδρυση ἀπ' αὐτόν τοῦ Ἀ' Δημοτικοῦ Σχολείου στή γενέτειρά του. Ἀποτίουμε, ἔτσι, τὸν ὀφειλόμενο καί πρέποντα φόρο τιμῆς καί εὐγνωμοσύνης πρὸς τό μεγάλο καί σπουδαῖο αὐτόν Ἡγούμενο τῆς ἱστορικῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τροοδιτίσσης.

Ἀναμφίβολα, ἡ ὅλη προσφορά τοῦ ἀοιδίμου Ἡγουμένου Ἐπιφανίου πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, τό λαό καί τὴν πατρίδα μας ὑπῆρξε πολύμορφη καί πολυσήμαντη. Γι' αὐτό καί ἡ ὠραία αὐτὴ πρωτοβουλία τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου Ἀγίου Ἀμβροσίου εἶναι ἀξία παντός ἐπαίνου. Ἀλλωστε, ἡ ἀπονομή τιμῆς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐκδανήσαν τὴ ζωὴ τους ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς κοινωνίας τῆς πατρίδας μας, ἀποτελεῖ ἐπιτακτικὸ καθῆκον ὅλων μας, ὅλου τοῦ λαοῦ μας.

Τονίζουμε ιδιαίτερα, ότι ή μορφή του Ἡγουμένου Ἐπιφανίου θά παραμείνει φωτεινός φάρος, ό όποίος καί θά καθοδηγεῖ πάντοτε τό λαό μας στήν έκπλήρωση του χρέους, τό όποίο ἔχουμε από τή μιά μεριά ως Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, καί από τήν ἄλλη ως Ἑλληνες Κύπριοι. Ὑπογραμμίζουμε, ἀκόμη, ότι ή ζωή του θά ἐμπνέει εἰς τό διηνεκές τό χριστεπώνυμο πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας, τό δέ ἔργο καί ή ὅλη προσφορά του θά γονιμοποιοῦν μέσα στίς ψυχές, ιδιαίτερα τῶν νέων μας, τό σπέρμα τόσο τῆς ἐκκλησιαστικῆς κατάφασης καί τῆς πνευματικῆς καταξίωσης, ὅσο καί τῆς κατίσχυσης τῶν ιδεωδῶν τῆς ἐλευθερίας, ἀλλά καί τῆς προαγωγῆς τῶν ἀγαθῶν τῆς Ἐκπαίδευσης, καί γενικότερα τῆς Παιδείας, στή νῆσο μας.

Ὁ ἀείμνηστος Ἡγούμενος Ἐπιφάνιος γεννήθηκε τό 1850 στήν κοινότητα Ἀγίου Ἀμβροσίου Λεμεσοῦ. Ἀπό τήν παιδική του ἡλικία εἶχε τήν εὐλογία νά ἐνταχθεῖ ως δόκιμος καί νά ὑπηρετήσῃ τήν Ἱερά Μονή Τροοδιτίσσης. Σέ ἡλικία εἴκοσι (20) ἐτῶν, τό 1870, ἔλαβε σ' αὐτήν τόν πρῶτο βαθμό τῆς ἱερωσύνης, ἀφοῦ χειροτονήθηκε διάκονος.

Κατά τούς δύσκολους ἐκείνους καιρούς, πού συνέπεσαν καί μέ τό τέλος τῆς Τουρκοκρατίας στή νῆσο μας, ἀνέλαβε καθήκοντα Ἱεροδιακόνου τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Νάπας Λεμεσοῦ. Παράλληλα, φοίτησε στήν Ἑλληνική Σχολή τῆς πόλης, πλησίον τοῦ φημισμένου κατ' ἐκείνη τήν ἐποχή δασκάλου Ἀνδρέα Θεμιστοκλέους, συμπληρώνοντας, ἔτσι, τίς γραμματικές του γνώσεις, πού ἀπέκτησε ἐνωρίτερα στήν Ἱερά Μονή Τροοδιτίσσης.

Ἀπόδειξη τῆς μεγάλης του ἐπίδοσης στά γράμματα, ἀλλά καί τῆς ἀγάπης του πρός τήν παιδεία καί τῆς σημασίας πού ἀπέδιδε στήν Ἐκπαίδευση, ἦτο καί τό γεγονός, ότι δίδαξε καί ὁ ἴδιος, στή συνέχεια, γιά πέντε χρόνια στήν ἐν λόγω Ἑλληνική Σχολή τῆς Λεμεσοῦ. Ἀκολουθῶς, στίς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ 1880, ό τότε Μητροπολίτης Κιτίου Κυπριανός τόν ἔστειλε στό Μονάγρι, ὅπου καί πρόσφερε τίς ὑπηρεσίες του γιά τρία χρόνια από τή μιά μεριά ως Ἱερέας τῆς κοινότητος καί από τήν ἄλλη ως δάσκαλος στήν ἐκεῖ Σχολή, τήν όποία ἱδρυσε ή εὐημεροῦσα κατά τήν ἐποχή

ἐκείνη Κυπριακή Ἀδελφότητα Αἰγύπτου, ἡ ὁποία καί κάλυπτε τὰ λειτουργικά της ἔξοδα.

Ἀναφέρουμε, ἀκόμη, γιά τήν ἱστορία, ὅτι γιά κάποιο χρονικό διάστημα ἀνέλαβε καί τή διαχείριση τῶν κτημάτων καί τῆς ὅλης περιουσίας τῆς ἐγκαταλελειμμένης ἱερᾶς Μονῆς Τιμίου Σταυροῦ Ὁμόδους.

Ἀλλά καί ὅταν ἡ Ἀδελφότητα τῆς ἱερᾶς Μονῆς Τροοδιτίσσης τόν παρακάλεσε νά ἐπιστρέφει καί νά ἀναλάβει τή διεύθυνση τῆς Ἑλληνικῆς Σχολῆς, πού λειτουργοῦσε στήν ἱερά Μονή, ὁ ἴδιος πρόθυμα ἀνταποκρίθηκε. Χαρακτηριστικό τῆς σημασίας, πού ἀπέδιδαν οἱ ἱερές μας Μονές, καί γενικότερα ἡ Ἐκκλησία τῆς νήσου μας, στήν ὑπαρξη καί λειτουργία Ἑλληνικῶν Σχολῶν, εἶναι καί τό διασωζόμενο πρακτικό τοῦ διορισμοῦ του, ἡμερομηνίας 28ης Ἰουλίου 1888. Τό ἐν λόγω διοριστήριο ἔγραφε, μεταξύ ἄλλων, καί τά ἑξῆς: «Οἱ ὑπογεγραμμένοι *Μοναχοί Πατέρες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τροοδιτίσσης, ἀποτελοῦντες τήν σύνοδον αὐτῆς, λαβόντες ὑπ' ὄψιν ὅτι πολλοί ἐξ ἡμῶν ἔχουσιν ἀνάγκην τῆς σπουδῆς τῆς γλώσσης καί ὅτι ἡ σύστασις Σχολῆς δύναται νά ἀποβῇ χρήσιμος καί εἰς τοὺς πέριξ κατοίκους, ἐκ συμφώνου πάντες διορίζομεν διδάσκαλον τῆς Μονῆς τόν Πανοσιώτατον Ἱερομόναχον Ἐπιφάνιον ἐπὶ μίαν τριετίαν, μέ ἐτήσιον μισθόν εἴκοσι λιρῶν στερλινῶν. Ὁ διδάσκαλος θά ἀπολαμβάνῃ ἐν τῇ Μονῇ καί ἐλευθέρως κατοικίας, τροφοδοσίας, πλύσεως καί ὑπηρεσίας».*

Τέσσερα χρόνια πῶ ὕστερα, τό 1892, ὁ τότε Ἡγούμενος Γερμανός πέθανε καί ἡ Ἀδελφότητα τῆς ἱερᾶς Μονῆς, ἐκτιμώντας τίς ἀρετές τοῦ Ἐπιφανίου, τόν ἐξέλεξε ὡς νέο Ἡγούμενο. Τότε ἦταν πού ὁ Ἐπιφάνιος ἔδειξε καί τίς διοικητικές του ἱκανότητες. Ἀρκεῖ νά ποῦμε, ὅτι ἀπό τήν ἀρχή βρέθηκε στήν ἀνάγκη νά ἐργαστεῖ σκληρά καί ἐπίπονα γιά τήν ἀποκατάσταση τῆς εὐπείθειας καί τῆς τάξης, πού διασαλεύθηκαν σοβαρά. Ὁ ἴδιος εἶχε διαπιστώσει, ὅτι κατὰ τήν περίοδο ἐκείνη δέν ὑπῆρχε ἀνάμεσα στό προσωπικό τῆς Μονῆς ἡ ἀναγκαία ὑπακοή. Γι' αὐτό καί δέκτηκε νά ἀναλάβει τήν Ἡγουμενία τῆς Μονῆς, «ἵνα μὴ περιέλθῃ τό Ἱερόν τοῦτο Κατάστημα εἰς σύγχυσιν καί ἀταξίαν». Δέν δί-

στασε πρὸς τοῦτο νά λάβει αὐστηρές ἀποφάσεις γιὰ ὅποιον ἀρνεῖτο νά ἐκτελέσει τήν ὑπηρεσία, ἡ ὁποία τοῦ ἀνεδίθετο, τίς ὁποῖες ἀποφάσεις καί ἐνέκρινε ἡ Ἀδελφότητα τῆς Μονῆς. Οἱ ἐν λόγῳ ἀποφάσεις ὀρίζαν, ὅτι ὅποιος, κατὰ συστηματικό τρόπο καί κατ' ἐξακολούθησιν, διέπραττε παραπτώματα, «διὰ μέν τήν πρώτην φοράν νά στερεῖται τῆς τροφῆς ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς, διὰ δέ τήν δευτέραν παρακοήν νά φυλακίζεται ἡμέρας τρεῖς, καί διὰ τήν τρίτην παρακοήν νά ἀποβάλληται τῆς Μονῆς, ἀφοῦ προηγουμένως ἐγκρίνει τοῦτο καί ὁ Ἀρχιερεὺς»!

Γενικά, ὁ Ἡγούμενος Ἐπιφάνιος καθ' ὅλη τή διάρκειαν τῆς Ἡγουμενίας του (1892-1915) ὑπηρέτησε μέ ὑπερβάλλοντα ζῆλον καί ὑποδειγματική ἀφοσίωσιν τήν ἱερά Μονή τῆς μετανοίας του. Ἰδιαίτερα τονίζουμε τίς συνεχεῖς καί ἄοκνες προσπάθειές του, πού στόχο εἶχαν νά ἐπαναφέρουν τήν ἱερά Μονή Τροοδιτίσσης στήν παλαιά της εὐκλείαν καί εὐημερίαν. Χάρη στίς δικές του προσπάθειες, ἀνακαινίσθηκε ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς Ἡγουμενίας του ὁ ξενώνας, μέ τούς τρεῖς ὀρόφους του, πού εἶχε κτιστεῖ ἕνα αἰῶνα περίπου παλαιότερα, ἐπὶ Ἡγουμένου Νικηφόρου. Ἐπισκεύασε, ἐπίσης, καί τά ἄλλα κτίσματα τῆς Μονῆς. Ἐφρόντισε, ἀκόμη, γιὰ τήν ἀπαραίτητη ἐπίπλωσιν τῆς Μονῆς, καθώς καί γιὰ τήν κατασκευή μεγάλης Βιβλιοθήκης ἀπό ξύλον καρυδιᾶς.

Νά προσθέσουμε, ἐπίσης, καί τοῦτο, ὅτι, δηλαδή, ὅταν οἱ Ὑγγλοι ἐγίναν οἱ κυρίαρχοι τῆς νήσου (1878), περιόρισαν εἰς τό ἐλάχιστον τά δικαιώματα τῆς Μονῆς ἐπὶ τῆς δασικῆς γῆς γύρω ἀπ' αὐτήν, μειώνοντάς τα σέ 64 μόλις στρέμματα, πρᾶγμα πού τήν δυσκόλευν ἀφάνταστα. Ὁ Ἐπιφάνιος ἀνέπτυξε ἀπό τήν ἀρχή τῆς Ἡγουμενίας του ἔντονες δραστηριότητες καί ἐπέτυχε τελικά, ὥστε ὁ τότε Ὑγγλος Κυβερνήτης Sir Walter Sendall νά ἐπιστρέψει στή Μονή μέρος τῶν παλαιῶν δικαιωμάτων της στήν ἐκεῖ δασική ἔκστασι, ἥτοι ἡ Μονή νά ξυλεύεται δωρεάν γιὰ τίς ἀνάγκες της καί νά βόσκει ἐλεύθερα τίς αἰγες της ἐντός διαγεγραμμένων ὁρίων.

Νά ἀναφέρουμε, τέλος, ὅτι ἡ 6η Σεπτεμβρίου 1903 ὑπῆρξε μιὰ ἱστορική ἡμέρα γιὰ τήν ἱερά Μονή Τροοδιτίσσης. Καί τοῦτο, γιὰ-

τί κατά τήν ημέρα εκείνη ὁ τότε Μητροπολίτης Κιτίου Κύριλλος, μέσα σέ μιὰ ἄκρως συγκινητική ἀτμόσφαιρα, καί στήν παρουσία πολλῶν ἐγκρίτων πολιτῶν τῆς Λεμεσοῦ, ὕψωσε ἐπίσημα γιά πρώτη φορά τήν ἐλληνική σημαία στόν ἱερό Ναό τῆς Μονῆς, «*ὑπό τούς ἀρμονικούς ἤχους τοῦ Ἐθνικοῦ ἡμῶν Ὑμνου καί ὑπό τάς ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγάς τῶν παρισταμένων*». Στήν ὁμιλία του, ὁ Μητροπολίτης Κιτίου Κύριλλος, ἀφοῦ ἐξῆρε τή μεγάλη συμβολή τοῦ Ἑγουμένου Ἐπιφάνιου, εὐχήθηκε, «*ὅπως ταχέως ἐπιστῇ ἡ εὐλογημένη ημέρα, καθ' ἣν ἡ ἐλληνική ἡμῶν σημαία θέλῃ κυματίζει ὑπερηφάνως ἐν τῇ Πατρίδι ἡμῶν ἐλευθέρᾳ!*»!

Βεβαίως, κατά τή διάρκεια τῆς Ἑγουμενίας του, ὁ ἀείμνηστος Ἑγούμενος Ἐπιφάνιος δέν ξέχασε καί τόν τόπο τῆς καταγωγῆς του, τό ἀγαπημένο του χωριό Ἅγιο Ἀμβρόσιο. Ἔτσι, καρπός τῆς δικῆς του ἀγάπης, μέριμνας καί φροντίδας ὑπῆρξε τό σχολεῖο, τό ὁποῖο ὁ μακαριστός Ἑγούμενος ἱδρυσε ἐδῶ στή γενέτειρά του τό 1909, πρίν ἀπό ἑκατό ἀκριβῶς χρόνια, μέ πρώτους δασκάλους τήν Ἑλένη Μονιάτη (1909 - 1913) καί ἀκολουθῶς τό Μιχαήλ Φραγκοφίνο (1913).

Ὡς γνωστό, τοῦτο κτίστηκε δίπλα ἀπό τόν ἱερό Ναό καί ἀποτελεῖτο ἀπό μία αἰθουσα διδασκαλίας. Γιά τήν ἀνέγερσή του, μάλιστα, ἐργάστηκαν πρόθυμα καί ἐθελοντικά ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ.

Τά ἐγκαίνια τοῦ σχολείου τελέστηκαν τό ἴδιο ἔτος, 1909, ἀπό τόν ἀοίδιμο Ἑγούμενο Ἐπιφάνιο, ὁ ὁποῖος μάλιστα καί ἀνέλαβε τόσο τά ἔξοδα τῆς συντήρησής του, ὅσο καί τή δαπάνη τοῦ μισθοῦ τοῦ δασκάλου.

Τό σχολεῖο τοῦτο, πού ἱδρυσε ἐδῶ στή γενέτειρά του ὁ ἀείμνηστος Ἑγούμενος Ἐπιφάνιος, συνέχισε μέ πολλή ἐπιτυχία νά ἐξυπηρετεῖ τίς ἐκπαιδευτικές ἀνάγκες τῶν παιδιῶν τοῦ Ἁγίου Ἀμβροσίου μέχρι τό 1960, ὁπότε καί κτίστηκε ἀπό τήν Πολιτεία, πλέον, τό νέο Δημοτικό Σχολεῖο τῆς κοινότητας.

Ὁ Ἑγούμενος Ἐπιφάνιος ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον στίς 7 Ἰουλίου 1915, ὕστερα ἀπό καρδιακό ἐπεισόδιο, σέ ἡλικία 65 ἐτῶν.

Γιά τό θάνατό του ἔγραψε χαρακτηριστικά μία ἡμερίδα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης: «Προσβληθεῖς ὑπό συγκοπῆς μετέστη πρὸς Κύριον τὴν νύκτα τῆς παρελθούσης Τρίτης ἐν τῇ Μονῇ τῆς Τροοδιτίσης εἰς τῶν διαπρεπεστέρων κληρικῶν τῆς Κύπρου, ὁ εὐπαίδευτος, χρηστός καὶ ἐνάρετος Ἡγούμενος Τροοδιτίσης Ἐπιφάνιος. Ὁ θάνατός του ἀφήνει ὁμολογουμένως κενόν δυσαναπλήρωτον διὰ τὴν Μονὴν Τροοδιτίσης, τὴν ὁποίαν μεγάλως ἐπὶ τῆς ἡγουμενίας του ἀνύψωσε, καὶ συμφορά πραγματικὴ ὑπάρχει διὰ τοὺς πατέρας τῆς Μονῆς, οἵτινες ἐν τῷ προσώπῳ του εἶχον ὄχι μόνον ἱεροπρεπῆ καὶ ἄξιον ἡγούμενον, ἀλλὰ καὶ χρηστόν καὶ φιλάγαθον πατέρα. Καὶ τό κοινόν τῆς Κύπρου, ὅπερ ἐγνώριζε καὶ προσηκόντως ἐξετίμησε τὰς περικοσμούσας τὸν ἀοίδιμον Ἐπιφάνιον χριστιανικὰς ἀρετάς καὶ τὸν ἀγνόν καὶ ἄκρατον πατριωτισμόν του, βαθεῖαν αἰσθάνεται τὴν θλίψιν ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἀπωλείᾳ καὶ εὐχεται, ὅπως οἱ πατέρες τῆς Μονῆς μεριμνήσωσιν, ἐν πνεύματι ὁμονοίας καὶ ἀγάπης, περὶ τῆς ἐκλογῆς καταλλήλου καὶ ἀξίου διαδόχου τοῦ ἀοιδίου Ἐπιφανίου».

Ἀλλὰ καὶ μία ἄλλη ἡμερίδα ἔγραψε, ὅτι «τόν θάνατον τοῦ χριστιανικωτάτου λευίτου ἐθρήνησαν οὐ μόνον οἱ πατέρες τῆς περιπύστου ταύτης μονῆς, ἀλλὰ καὶ τό κοινόν τῆς Κύπρου, διότι πρὸς πάντας ἐγένετο μειλίχιος καὶ φιλόστοργος, ὡς πνευματικός πατήρ».

Γενικά, ὁ ἀείμνηστος Ἡγούμενος Ἐπιφάνιος ὑπῆρξε γλυκὺς εἰς τοὺς τρόπους, ἀλλὰ καὶ σεμνὸς καὶ ἐπιβλητικός, εὐπαρουσίαστος καὶ εὐπαρρησίαστος. Γιά ὅλες αὐτές τίς ἀρετές καὶ τὰ χαρίσματα του, καθὼς ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη του πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν προσφορά του ὄχι μόνο πρὸς τὴν ἱερὰ Μονὴ Τροοδιτίσης, ἀλλὰ καὶ πρὸς τό κοινωνικὸ σύνολο τῆς πατρίδας μας, τιμήθηκε καὶ ἀγαπήθηκε ἀπὸ ὅλους.

Συμβολικὴ ἔκφραση αὐτῶν τῶν αἰσθημάτων ἀγάπης καὶ τιμῆς τοῦ λαοῦ μας πρὸς τὸν Ἡγούμενο Ἐπιφάνιο ἀποτελεῖ καὶ ἡ προτομή του, τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς ὁποίας τελοῦμε σήμερα.

Θερμὰ συγχαίροντας τό Κοινοτικὸ Συμβούλιο Ἀγίου Ἀμβροσίου

ου για τήν ώραία πρωτοβουλία του νά τιμήσει τόν αοίδιμο Ἡγούμενο Ἐπιφάνιο, ἀποκαλύπτουμε τήν προτομή του καί εὐχόμαστε ὅπως αὐτή ἀποτελεῖ πάντοτε τόσο γιά τούς κατοίκους τοῦ Ἀγίου Ἀμβροσίου, ὅσο γενικότερα καί γιά τό λαό μας, σύμβολο ἐμμονῆς στίς ἀκατάλυτες ἀξίες τῆς Παιδείας καί τῆς Ἐκπαίδευσης, στίς ὑπερχρόνιες ἀρχές τῆς χριστιανικῆς αὐταπάρνησης καί τῆς προσφορᾶς, ἀλλά καί στοιχεῖο ἔμπνευσης καί παρόρμησης πρὸς ὅλα ἐκεῖνα τά ἰδεώδη καί τίς ἀξίες τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ μας Πολιτισμοῦ, πού δίδουν κατάφαση στή ζωή μας καί συμβάλλουν στήν προώθηση καί τοῦ ἀγώνα τοῦ λαοῦ μας πρὸς ἐκδίωξη τοῦ Τούρκου εἰσβολέα ἀπό τή νῆσο μας καί τήν ἀπελευθέρωση τῆς κατεχόμενης σήμερα γῆς μας. Αἰωνία ᾗς εἶναι ἡ μνήμη του!».